

Az erdélyi kirándulás emlékalbuma

Rég volt már az az este, amikor hajnalban felszedelődzködtünk, és kikecmeregtünk az alvó városba, majd felkászálódunk a buszra, hogy megkezdjük hosszú utazásunkat Erdély felé.

Régen történt ez a kaland, mostanra talán az emlékek jó része már elmosódott a fejetekben. De én szerencsére vezettem egy naplót, és az ott talált események szinte mindig pontos emléket rajzolnak ki a fejemben. Most arra tennék kísérletet, hogy néhány képpel nektek is előcsalogassak pár pillanatot az emlékezetetekből, és bebizonyítsam, mennyire jó volt ez a program. Aki pedig úgy gondolja, hogy neki nem kell bebizonyítani, mert tudja, hogy jó volt, és azt állítja, hogy emlékszik az egészre, az akár kihívásnak is felfoghatja, hányat tud ezekből az emlékképekből felidézni. Kezdjük is!

Rögtön az első pillanatokban, mikor felmáztunk a buszra, emlékeztek még a fáradt, élőhalott arcokra, vagy találtak magatoknak egy kényelmes pozíciót, és folytattátok az alvást? Megmaradt még bennetek a félhomályban elhangzó beszélgetések emlékfoszlánya? Vagy a filmek, amiket néztetek?

Azt nem is kérдем, hogy emlékeztek-e a zenékre, amikkel a buszozás során olyan szoros kapcsolatba kerültünk: *Passat, passat, passat...* Akinek nem dörömböl ez a fülében, ha visszagondol, az nem is volt ott.

Arra emlékeztek, milyen volt Nagyvárad erődje? Az elefánton lovagló szultán, a „kényelmetlen” bútordarabok a pincében, a minden részletre kiterjedő idegenvezetés, a csontváz a padlóban, az, hogy nem volt elég ülőhely?

Kolozsváron a mindenhova kifüggesztett toladó jellegű zászlókra, szobrokra, amik rányomták a bélyegüket az egyébként békés városképre? A felújítás alatt lévő gótikus templomra? Mátyás király szobrára? Szülőháza utcájában a zsinegekre függesztett több száz villanykörte, szemüveges idegenvezetőnkre? A Házsongárdi temetőre a minden zajt felfogó öreg fák árnyékában?

A második nap még felrémlik előttetek a ködös tordai hasadék? A fölénk magasodó sima sziklafalak, kapaszkodás a drótokba az alattunk zúgó folyó felett. A rozoga függőhidak kilengése.

Marosvásárhelyen a minorita templomra és a jezsuita kollégiumra, ahol nem töltöttünk el sok időt. A Teleki Téka könyvgyűjteményére, a Függetlenségi Nyilatkozat másolatára, a hieroglifikra, a féltonnás Bibliákra? Bolyai Farkas múzeumára?

Harmadik nap a Márton Áron Főgimnázium kedves, vendégszerető diákjaira? A kérdőívre, amit ímmel-ámmal csináltunk? Arra a hangulatos helyre?

A felfutásra Csíksomlyó emelkedőjén, a

megpihenésre, majd a leereszkedésre a szálláshelyünkre? A focira a kertben? A leves forrósága megmaradt?

Másnap a szellemes idegenvezetőnkre? A madéfalvi mészárlás emlékművére?

A Békás-szoros lélegzetelállító természeti képződményeire? A gagyri szuvenírbódékra? Az Ördög Torkára? Arra, hogy Faller megfürdött a patakban?

A Gyilkos-tó legendájára, a hozzánk verődő barátságos kóborkutyákra, akik egymással is összekaptak? Magára a tóra, a karóival? Az emberre, aki nem tudott kormányozni a lapátjával, de bizonyítania kellett a fedélzeten lévő barátnőjének? A parkour mászóikára a folyó felett, amire állítólag nem is mehettünk volna fel...?

Házigazdánkra, aki ízletes gyümölcspálinkával kínált meg minket? Persze, miközben felszolgált nekünk, megkérdezte, elmúltunk –e már tizennyolc évesek.

A Hargitára emlékeztek? Mikor egy traktorral vontatott szekérre szűkölődtünk össze? Hogy milyen meglepően hideg volt az erdő, és hogy voltak, akik gyalog követtek minket? A hegyre felérve a gyönyörű kilátásra, hogy milyen messze elláttunk? A sok kopjafára és az osztályunkra jellemző kissé hamis, de derekas himnuszéneklésünkre?

Székelyudvarhelyen az erdélyi hősök szoborparkjára?

Tamási Áron emlékművére és szülőhelyére? Hogy tanár úr csak azért is megszervezte, hogy idegenvezetőnk is legyen?

Már fáradtak voltunk a sűrű programoktól, de Korondra még csak emlékeztek? És az öreg hölgy műhelyére.

Másnap a furcsa világra, ahova egy busz vitt minket? A sóbarlangok monumentális ürességére? A furcsa vidámparkra, amit kialakítottak az aljában, mintha ki akarnák tölteni, amit úgyse lehet? A sókristályok ízére, amik fölöttünk csöpögtek.

Az utolsó programunkra? A körösfői templom színes kazettáira?

Arra, hogy mennyire fáradtak és nyugösek voltunk?

Amikor megcsináltuk az utolsó képet magunkról? Én úgy éreztem, valami nagyot hagyunk magunk mögött, egy igazi kalandot az életünkből.

Emlékeztek egymásra? Hogy mit csináltatok együtt, kivel nevettek, kivel csináltatok valami hülyeséget, kivel, hol, miről beszéltetek épp? Kihez kerültetek közelebb? Azt biztos ma is érzitek.

Na, ugye, hogy jó volt! Legalábbis bennem úgy él, ezek alapján az emlékképek alapján. Egészítsd ki a sajátjaiddal, neked pontosan milyen élmény volt. Lehet jobb, de az is lehet, hogy átaludtad a részeket, amiket én pont élveztem.